

geheim omdat vrienden en familie al hun geklaag best vonden, zolang ze toch dat kind maar accepteerden. Na drie maanden ging het jongetje lachen en hielden ze hem toch. Voorlopig. Want als het gezin gefilmd wordt - zij met haar mongool in het zwembad, hij op een ladder peren aan het plukken met het kind in een rugzak op z'n rug - zeggen de ouders nog steeds dat ze hem 'weg zullen doen' als ze zelf geen gewoon leven meer kunnen leiden. Aangrijpend is ook de scène waarin het mongooltje een vreselijke driftbui heeft en z'n moeder slaat als ze hem sussen wil. Het waren toch zulke zoete kinderen? "Ja, als baby zijn ze rustig en lief. Sloom, kun je ook zeggen", zegt zij. Nog rauwer is het verhaal van de moeder die, zelf gescheiden en in therapie, het niet meer kan opbrengen haar zoontje met Spina Bifida in het kindertehuis te bezoeken. (Over de vader spreekt de film niet.) Tot groot verdriet van het kind, dat iedere week uitkijkt naar de komst van zijn moeder, zegt ze dat ze niet meer, nooit meer, zal komen. "Hou je dan niet van me?", vraagt het kind. "Ik weet het niet", zegt zij, "maar ik kom niet meer."

test moeten kunnen krijgen. Hij vindt dat individuen de vrijheid verdienen om hun eigen keuze te maken.

Christiaens' reageert op Kuiterts morele kritiek: "Wat Kuitert zegt is waar, maar het is te simpel. Ik ben het met hem eens dat mongolen niet lijden, dat je dat niet als argument mag gebruiken. Maar je kunt zo'n kind niet los zien van zijn ouders. Een kind met mongolisme is een grote zorg voor zijn ouders. Ik vind het wel aanvaardbaar als je probeert die zorg te voorkomen.

"Maar ik ben het totaal met Kuitert oneens als hij suggereert dat als we deze bloedtest gebruiken, we dan dus de gehandicapten die er zijn niet in de samenleving accepteren. Ik kan me niet voorstellen dat hij dat meent. Als we bij alle vrouwen elke twee jaar een uitstrijkje doen, houdt dat toch ook niet in dat we patiënten met baarmoederhalskanker laten stikken!"

Aardappels

Na het buitenspelen wordt er op de Van Koetsveldschool gekookt. De leerlingen snijden de prei en schillen de aardappels. De stagiaire schept op. In grote stilte eten de twaalf kinderen hun bord leeg. "Het is lekker", roept er af en toe eentje. "Heerlijk." Na het eten moeten ze in hun kookschrift kleuren wat ze gegeten hebben. Anouk kleurt de aardappels geel. "Die moeten brui-huin!", kat Fatima. "Moet ik toch zelf weten", moppert Anouk, maar leuk vindt ze het niet. Ze is heel leergierig, kan ook al een beetje schrijven. Haar juf: "Lezen kan ze niet echt leren. De mentale vaardigheden die daarvoor nodig zijn, kan zij niet verwerven. Wij leren de kinderen andere dingen, koken bijvoorbeeld. Maar ouders willen altijd weten of hun kind al lezen kan."

Om redenen van privacy zijn de namen van de kinderen gewijzigd.